

една тжжна пѣсенъ. Отвреме навреме старецътъ спираше пѣсенъта си и едва пошепваше:

— Подарете! Подарете за Бога!

Хората минаваха край него, но никой не се спираше, никой не го чуваше.

Владко послуша тжжната пѣсенъ на слѣпеца, видѣ, какъ хората го подминаваха, стана му тжжно, приближи се до него и спустна останалата му монета въ паничката на стареца.

И сега Владко пакъ чу да звъни ангелското звънче въ ушитѣ си. Този чуденъ звънъ идѣше отъ далече, докосваше се до сърдцето му и се разливаше като пѣсенъ изъ цѣлата земя. На Владко му се стори, че този чуденъ звънъ е хиляди пжти по-хубавъ и по-радостенъ отъ малката гумена топка.

*

Горската самодива и досега живѣе край бистрия изворъ и гледа изъ широкия свѣтъ. Когато види нѣкое дете съ добро сърдце, тя разлюлява сребърното звънче. Тогава при нея идва и малкото ангелче съ синитѣ очи, и тѣ заедно и дълго приказватъ за добритѣ деца. А сребърното звънче тогава пѣе, пѣе, и пѣсенъта му се носи надъ земята. Дърветата зашумяватъ и навеждатъ клонитѣ си за поздравъ, птичкитѣ запѣватъ най-хубавитѣ си пѣсни, цвѣтята махатъ цвѣтчетата си, а поточетата разказватъ най-хубавитѣ си приказки.

Василь Павурджиевъ

Най-хубавитѣ книжки за деца сж:

При джуджетата и

Вълшебниятъ пръстенъ

и дветѣ отъ Александъръ Спасовъ.

Доставя Т. Ф. Чипевъ — София.